'אֶרֶץ'

'אֶרֶץ', התערוכה הזוגית של האמנים **רפי מינץ ויעל לב**, **היא** שיר אהבה ודאגה לארצנו תוך ליקוט צלילים ומנגינות המבקשים להישמע יחד, בליווי רוח שטות והומור: אמצעים המאפשרים, אולי, לחוש את ערב התחושות של כל אחד ואחת לגבי הארץ בה נולדנו או בה אנו חיים. תחושות מעורבות של אהבה - שנאה, ריחוק - קירבה, התנגדות- קבלה, ידידות ודאגה, מכוונת למבט על ארצנו, ככזה שהינו בעל מסוגלות לבטא, להעיר ולעשות; כזה שיש בו מחאה אך אינו חסר אונים והוא נעדר קורבנות.

זו תערוכה שנוצקה מתוך החוץ ונולדה אל תוך חלל הגלריה לשלום במתוכנן.
"קילומטראז' רציני גמאנו ברכב ארצי, ימי ואווירי תוך כדי "צילומי מצב" בשעות שונות של היום, באתרים מגוונים ובנושאים שונים" (רפי). זהו מסע חיצוני ופנימי של רפי ויעל בתוך שנת 2018, שנה החותמת את שנת ה-70 למדינת ישראל. בשני קולות אישיים המחוללים יחד, הם מעלים שאלה גדולה על הארץ הזו: כולנו חיים בה, מה הייתה? מה קרה לה? מה היא היום? ואיך כל זה חיי בתוכנו.

המסע מדבר גם את קולותיהם של קבוצות אוכלוסייה שלמות בתוכה: צעירים שחלקם עוזבים לאירופה (יהודים וערבים כאחד); אזרחים ותיקים שלא פעם משמיעים את קולם, כי אינם מכירים עוד את ארצם; חקלאים ואנשי ההתיישבות העובדת- משתי החברות שפעם היו יוצרי הארץ ומעבדי אדמתה וכיום כמעט נשמטת מהם לגמרי האפשרות להמשיך לעסוק בעיבוד אדמתם; קבוצות בעלי תפיסות אקולוגיות ההולכות ומתרחבות מתוך הבנה כי אקולוגיה היום אינה מותרות אלא הכרח; קבוצות המאמינות בחיים משותפים בארץ הזו ועוד זוכרות את שיתוף הפעולה והקיום ההדדי שהיה כאן בעבר הרחוק ולבסוף, ציבור חילוני או פלורליסטי המתקשה למצוא את הנרטיב של הארץ אותה הכיר, כאן היום, כמו גם את מקומו נוכח תהליכי הדתה והקצנה מואצים.

מרכיבי התערוכה פועלים על כר חושי רחב מרחיבים את האפשרות לחיתוכים ויזואליים –חווייתיים משותפים: ציור פשוט ומורכב, ראליסטי ואקספרסיבי, גרפי ופיסולי, מופשט

ומדבר, טקסט - ציור, תבליט ומיצב (רפי), תמונות נעות של דימויים קונקרטיים או של מציאות המופשטת על ידי תנועת מצלמה / תנועת נסיעה, קולות, סאונד ומוסיקה בעלת מאפיינים אימפרוביזוריים מוקרנים מתך שני מקרנים (יעל).

"אוסף התחושות שעובר בי היום כשאומרים אֶרֶץ מדגיש בו זמנית את ההתנגדות ואת החיבור הבלתי אפשרי והבלתי ניתן לפירוק ביני לבין ארצי." (יעל). יעל רוקמת ונעה באופן חופשי ממוסכמות אמנותיות על הרצף שבין הדוקומנטרי לאמנותי. היא נמנעת מהגדרות כגון ווידאו ארט ומתייחסת לדימוי, לסאונד ולמשך כמו גם לקונקרטי ומופשט באופן כמעט שווה ערך. היא פועלת דרך הרועד והאישי כמו דרך היסודי והמחקרי.

רפי, אמן קונספטואלי ותיק, היוצר דיאלוג ציורי- גרפי רחב ממדים בשטחים חיצוניים ופנימיים כשהוא משתמש בשפת אמנות הגרפיטי, מתמחה בשילוב טכניקות מדויקות עם טכניקות מרושלות וטכניקות "נכונות" עם טכניקות שאינן מוכפפות ל"חוקי הציור הנכונים".
רפי מאתגר את המרחב החיצוני, הזמין וגלוי לכולם (קירות של מבנים, גדרות וחומות, קרשים, חלקי דרך ועוד משמשים כמצעיו) בתוכן חתרני בדרכו של "ליצן החצר" ובכך הופך אותו, אולי לכזה הניתן ל"עיכול".

האם לאמנות הומוריסטית ורוח שטות יש מקום של כבוד בשדה האמנות כיום? כפי שהמכחול והצבעים הם כלי עבודתו של רפי מינץ, כך גם רוח השטות וההומור. אלו מאפשרים כפלי משמעויות רבים ושחרור קתרטי;
יש שהם, הם הנדרשים היום למען היכולת לחיות ולעסוק בתוכן הקונפליקטואלי של ארצנו.

רפי מדבר.
יעל פועלת דרך תחושות תת קרקעיות, חסרות מילים.
זוהי השלמה מעוררת כבוד של חברות אמנותית, המתקיימת בפעולות משותפות לאורך שנים.

בערבית תורגמה ארץ לביאלדי (ארצי, ביטוי רב רבדי). רפי ויעל אינם יכולים להביא מבט אישי, גוף ראשון של ערבים החיים כאן שבוודאי לא יקראו לארצם ארץ ישראל (צמד מילים

שעבור חלקם שווה לביטוי ארץ ישראל השלמה). הם כן יכולים לראות ולהחיות את הארץ הזו כארץ בתפיסה משותפת, ליצור את המרחב בתערוכה זו ככזה המבטא זאת ולבחור לקרוא לתערוכה בערבית בילאדי, ולא רק בילאד.

'אֶרֶץ' היא נוף הילדות של כולנו, הארץ שאנו אוהבים כל כך וממאנים לעזוב, אך החיים בה, תהליכי צמיחתה והשתנותה יוצרים בתוכנו תחושות הנעות הלוך ושוב בין אותם זיכרונות ורגשות ענוגים לרגשות המלווים את ימינו, תחושות שלבסוף נאלצות לחיות יחד בתוכנו.
ענת לידרור, אוצרת

'אֶרֶץ'

להגיד עוד מילים על תופעה כל כך וויזואלית-מילולית-קולית כמו המיצב הזה, זה כמעט מגוחך. ואנחנו, למה ניקח מקהל צופינו את העונג לנבור ולגלות מֵהַמּוּקרן על הקירות, מרוח בפינות ותלוי מן התקרות, את פרשנותם הם [אהבה-קנאה-שנאה-ידידות] בקשר לאהובתנו, ארץ ישראל הנחמדת.
מעשה שהחל באיסוף תרשימים / קולאז'ים / אסמבלאז'ים בנושאים הרבים הנכללים בזוג המילים "ארץ ישראל" לִכְדֵי ספרון (הוצאת רשות שמורות הצבע והגָּנים) נמשך מאז אביב 2018 בסיורים אינטנסיביים ברחבי הארץ. קילומטראז' רציני גמאנו ברכב ארצי, ימי ואווירי תוך כדי "צילומי מצב" בשעות שונות של היום, באתרים מגוונים ובנושאים שונים. לא בחלנו בהתערבות של מכחול וצבע ב"טבע" שנכפה עלינו, מדי פעם, על ידי "פקחי העל" של הרשויות. במקרים מסוימים דאגו תושבי יישובים אחדים לגזול מאתנו הנאה זו של ביטוי אישי וכבר הקדימו וחשפו את סגור ליבם בכתובות על קירות היישוב, עוד לפני ביקורנו שם.
70 שנה לקח לנו להטמיע חלק ניכר מה"תקריות" סביבנו. חללי הגלריה לשלום מאפשרים לנו להנציח חללים פיזיים ווירטואליים שנשטפו במימיה הלחוצים של "אֶרֶץ".

רפי מינץ

'אֶרֶץ'

אוסף התחושות שעובר בי היום כשאומרים אֶרֶץ מדגיש בו זמנית את ההתנגדות ואת החיבור הבלתי אפשרי והבלתי ניתן לפירוק ביני לבין ארצי.
רצון להעביר את התחושות האישיות והחברתיות המבעבעות בקרב כולנו.

הרעיון ליצור תערוכה המשלבת וידאו ותמונות המשתלבים זה בזה, הציורים המופשטים, הפשוטים והמורכבים של רפי המעוררים את הזיכרון האישי והקולקטיבי ואת שלל התחושות הבאות איתם, בשילוב וידאו שלי העושה את אותו הדבר דרך תנועה מתמדת של דימויים קונקרטיים וסאונד המורכב מרבדים רבים, מעורר את מגוון הרגשות המלווים אותנו ביומיום בין אם אנחנו ממשיכים בחיינו ובין אם עוצרים ומתבוננים בהם.

Eretz

Eretz is a combined exhibition by the artists Rafi Münz and Yael Lev.
It is a song of love and concern for our country, a collection of sounds and melodies begging to be heard together in a spirit of playfulness and humor: means, perhaps, to sense the blend of feelings everyone has for this country where we were born or where we live. Mixed feelings, of love / hate, remoteness/intimacy, resistance/acceptance, friendship and concern, a deliberate look at our country, which as such is able to express, comment and do; a look that contains protest but is not helpless and is free of victimhood.

This exhibition was poured from the outdoors and born into the space of the Peace Gallery. **"We covered serious mileage on land, air, and sea while "shooting pictures" at different times of the day, on various sites and on various subjects (Rafi**).

This is the internal and external journey taken by Rafi and Yael in 2018, a year that marked the 70th anniversary of the State of Israel. In two personal voices dancing together, they raise a big question for this country we all live in: What was it? What happened to it? What is it today?
And, how does all this live within us?

The journey speaks, as well, the voices of entire groups of people living in it: young people, some of who are leaving for Europe (Jews and Arabs alike); senior citizens who often sound the voice of no longer recognizing their own country; agriculturists and residents of rural areas, kibbutzim & moshavim; Jewish and Arab, that once produced and worked the land and today are practically erased or are being driven from the possibility of working the land; groups with an ecological outlook and an ever-expanding understanding that today ecology is not a luxury but a necessity; groups that believe in shared life and still remember the cooperation that existed in the distant past.
Finally, the secular public or pluralistic public that find it difficult to see here today the narrative of the country which it knew, or find its own place in light of the growing processes of religionization and radicalization.

Components of the exhibit work on a wide range of senses thus expand the visual glimpse of shared experiences: simple and complex painting, realistic and expressive, graphic and sculptured, abstract and

verbal, text - painting, relief and installation (Rafi), moving pictures of concrete images or abstract reality by the movement of the camera / movement of traveling, voices, sounds and improvised music projected from two projectors (Yael).

"The collection of sensations that I am feeling today, when I say "Eretz", emphasizes simultaneously the resistance and the impossible and irrevocable connection between my country and me." (**Yael)** Yael weaves together and moves freely from artistic conventions on the continuum between documentary and art. She avoids the definitions such as video art and relates almost equally to image and sound, as well as the concrete and abstract. She works through the trembling and the personal as well as the thorough and investigative.

Rafi, a veteran conceptual artist who creates a conceptual graphic dialogue using the language of graffiti art, specializes in combining precise techniques with sloppy techniques and "correct" techniques with techniques that do not conform to "acceptable rules for painting." Rafi challenges the space outside, available and visible to all (walls of buildings, fences and barriers, boards, and other parts of the road are a platform) with subversive content, like a "court jester," and thus makes it possible, perhaps, to be "digestible."

Do humorous art and silliness have a place of honor in the art field today? Just as the brush and the colors are the tools of Rafi Münz's work, so is the spirit of nonsense and humor. These allow multiple meanings and cathartic liberation. It might be exactly what is required today for the sake of being able to live and to deal with the conflictual content of our country.
Rafi speaks;Yael works through underground feelings, non-verbally. This honorable, inspiring artistic friendship exists in cooperative actions over the year between the two.
In Arabic,"Eretz"(country) was translated into Biladi (my country, a multi-layered expression). Rafi and Yael cannot bring a personal outlook, in first person, of the Arabs living here, who will certainly not call their land the Land of Israel (a pair of words, some of which equate to the expression Greater Israel). However, they can see and revive this country as a country with a joint conception, to create the space in this exhibition to express it and choose to call the exhibition in Arabic- Biladi, and not just Bilad.

"Eretz" is the landscape of our childhood, the country we love so much and refuse to leave, but the life in it, its processes of growth and change, hold in us feelings that move back and forth between those memories and tender feelings to the contemporary feelings and sensations. Those eventually are forced to live together inside us.

Anat Lidror, curator

Eretz

To add more words for a phenomenon so visual - verbal – vocal as this exhibit, is almost ridiculous.
And we, why should we take from the audience of our viewers the pleasure of foraging and discovering from what is projected on the wall, from the spirit in the corners and hanging from the ceiling, of their interpretation (love – envy – hate - friendship) regarding our beloved, the nice land of Israel.

An act that began by collecting sketches/ collages /assemblages on many topics that relate to the two words "the country of Israel" to a booklet (issuing authority reserved color and genes) lasted since spring 2018 intensive patrols throughout the country.
A serious mileage was carried out in a national vehicle, air and sea, while "shooting pictures" at different times of the day, on various sites and on various subjects. We did not reject the intervention of paintbrush and paint in the "nature" imposed on us, from time to time, by the "super inspectors" of the authorities. In some cases, residents of several communities took advantage of this pleasure of personal expression and already showed their closed hearts in inscriptions on the walls of the settlement, even before our visit there. It took 70 years to assimilate a large part of the "incidents" around us. The gallery space allows us to perpetuate in physical and virtual spaces so that we can judge the pressures of our "Eretz- country**".**

Rafi Münz

Eretz

The collection of sensations that passes through me today when I say “Eretz” emphasizes simultaneously the resistance and the impossible and irrevocable connection between my country and me. A desire to convey the personal and social feelings that are bubbling among us all.

The idea was to create an exhibition that combines video and images intertwined, abstract paintings, the simple and the complex by Rafi that stimulate the personal and collective memory and the variety of sensations that come with them, combined with my videos that do the same thing through the constant movement of concrete images and sound consisting of many layers, stimulates a variety of emotions that accompany us daily whether we continue our lives or stop and watch them.

Yael Lev

'بلادي'

بلادي، المعرض الثنائي للفنّانين **رافي مينتس وياعيل ليڤ**، هو قصيدة حب وقلق لبلادنا من خلال تجميع أنغام وألحان تسعى إلى أن تُسمع معًا بمرافقة روح الشقاوة والفكاهة: الوسائل التي تتيح، ربما، الإحساس بمزيج مشاعر كل واحدة وواحد تجاه البلاد التي فيها ولدنا وفيها نحيا. مشاعر ممزوجة بالحب والكراهية، الغربة والقرب، المعارضة والقبول، الصداقة والقلق، هي نظرة على بلادنا، نظرة قادرة على التعبير والملاحظة والعمل؛ نظرة فيها الاحتجاج لكنها غير عاجزة وهي خالية من الضحوية.

معرض تشكل من الخارج ووُلد عن قصد داخل فضاء جاليري السلام.

"قطعنا كيلومترات عديدة في مركبات على اليابسة، في البحر والجو، كي نصور لقطات في ساعات مختلفة من اليوم، وفي مواقع متنوعة وحول مواضيع مختلفة" (رافي). إنها رحلة خارجية وداخلية لرافي وياعيل في العام 2018، السنة السبعين لدولة إسرائيل. في صوتين شخصيين يحدثانهما معًا، يطرحان سؤالًا كبيرًا عن هذه البلاد: كلنا نعيش فيها، ماذا كانت؟ وما هي اليوم؟ وكيف يعيش كل هذا داخلنا؟

كما تتحدث الرحلة بأصوات فئات سكانية كاملة داخلها: شبان هاجر بعضهم إلى أوروبا (يهودًا وعربًا على حد سواء)؛ مواطنون قدامى يكررون إسماع صوتهم بأنهم لم يعودوا يعرفون بلادهم؛ مزارعون وسكان بلدات الكادحين من المجتمعين، والذين كانوا في السابق من صنّاع البلاد يفلحون أراضيها واليوم يكادوا يفقدون كليًا إمكانية مواصلة العمل في فلاحة أراضيهم؛ مجموعات متزايدة من أنصار البيئة باتت تدرك أن الحفاظ على البيئة ليس ترفًا بل ضرورة؛ مجموعات تؤمن بالحياة المشتركة في هذه البلاد وما زالت تتذكر التعاون والتعايش التبادلي هنا في الماضي البعيد، وجمهور العلمانيين والتعددية الذي لم يعد يعثر على رواية البلاد التي عرفها جرّاء عمليات فرض التديّن والتطرف المتسارعين.

تعمل عناصر المعرض على نطاق واسع من الحواس مما يوسع من إمكانيات التقاطعات البصرية والاختبارات المشتركة: رسم بسيط ومركب، واقعي وتعبيري، بياني ونحتي، تجريدي وناطق، نص – رسم، نقش بارز وعمل تركيبي (رافي)، صور تتحرك لتصويرات عينية لواقع تجريدي بواسطة حركة الكاميرا / حركة السفر، أصوات، صوت وموسيقى ارتجالية تُعرض بواسطة آلة العرض (ياعيل).

"مجموعة الأحاسيس التي أشعر بها اليوم عندما يقولون بلاد، يؤكد في الوقت نفسه على المعارضة وعلى التواصل، غير الممكن وغير القابل للتفكيك، بيني وبين بلادي" ياعيل.

تنسج ياعيل وتتحرك بطريقة حرة مسلمات فنّيّة على التسلسل بين الوثائقي والفنّيّ. وهي تمتنع عن التعريفات مثل الفيديو آرت وتتعامل مع التصوير، والصوت وللمدة وكذلك للعيني والمجرد على نحو شبه متساوي القيمة. وهي تعمل عن طريق الارتجاف الشخصي تمام كما عن طريق الأساسي والبحثي. رافي هو فنّان مفاهيمي مخضرم، ينتج حوار الرسم – البياني واسع النطاق في مناطق خارجية وداخلية باستخدامه لغة فن الكتابة على الجدران، متخصص بدمج تقنيات دقيقة مع تقنيات مترهلة وتقنيات "صحيحة" مع تقنيات لا تخضع لأي من "قواعد الرسم الصحيحة".

يتحدى رافي الحيّز الخارجي، المتوافر والمكشوف للجميع (حيطان المباني، الجدران والأسوار، لوحات الخشب، أجزاء الطريق وغيرها تستخدم مسطح لأعماله) عبر مضمون تقويضي على طريقة "مهرج القصر" وبهذا فهو يحوله، ربما، إلى "مهضوم".

هل للفن الفكاهي وروح الشقاوة ثمّة مكان من الاحترام في حقل الفنون اليوم؟ مثلما تشكل الفرشاة والألوان أدوات عمل رافي مينتس، كذلك هي روح الشقاوة والسخرية. فهي توفر العديد من المعاني المزدوجة والترويح التطهيري؛ وهي مطلوبة اليوم من أجل القدرة على الحياة والتعامل مع مضامين الصراع في لبلادنا.

رافي يتحدث.

ياعيل تعمل عن طريق أحاسيس باطنية تفتقر للكلمات.

أنه تكامل يدعو إلى احترام الزمالة الفنّيّة القائمة في أعمالهما المشتركة على مدار سنين.

اسم المعرض بالعربية بلادي (تعبير له العديد من الدلالات) وبالعبرية بلاد. ليس بإمكان رافي وياعيل التعبير عن نظرة شخصية بصيغة المخاطب للعرب الذين يعيشون هنا ولا يمكنهم أن يسموا بلادهم باسم "أرض إسرائيل" (وهي تسمية تعبر بنظرهم عن أرض إسرائيل الكاملة). ولكنهما يستطيعان مشاهدة هذه البلاد ويعيشان فيها كبلاد مشتركة، وتشكيل حيّز داخل هذا المعرض يعبر عن ذلك، وأن يختارا تسمية المعرض بالعربية "بلادي" وليس "بلاد" فقط.

"بلادي" هي مشاهد طفولتنا جميعنا، البلاد التي نحبها كثيرًا ونمتنع عن مغادرتها. لكن الحياة فيها، وسيرورات نموها وتبدلاتها تخلق لدينا مشاعر مختلطة تتحرك ذهابًا وإيابًا بين الذكريات والعواطف الممتعة التي ترافق أيامنا. مشاعر ستضطرر في نهاية الأمر العيش داخنا.

عنات ليدرور، قيّمة المعرض

'بلادي'

إضافة كلمات أخرى عن ظاهرة بصرية وكلامية وصوتية شديدة كالتي في هذا العمل التركيبي يكاد يكون سخيفًا. فلماذا لنا أن نأخذ من جمهور المشاهدين متعة الحفر والاكتشاف عبر المعروض على الحيطان، ومتواجد في الزوايا ومعلق على السقف، أي تفسيراتهم هم [حب-غيرة-كراهية-صداقة] في سياق حبيبتنا، بلادنا اللطيفة.
إنها علمية بدأت عبر جمع التخطيطات / الكولاج / والتركيب في مواضيع عديدة تتضمنها كلمة "بلادي" على هيئة كتيّب (إصدار سلطة محميات اللون والجينات) واستمرت منذ ربيع 2018 عبر جولات مكثفة في أنحاء البلاد. كيلومترات كبيرة قضينها في السفر في مركبات على اليابسة، في البحر والجو، كي "نصور لقطات" في ساعات مختلفة من اليوم، وفي مواقع متنوعة وحول مواضيع مختلفة". لم نمتنع عن تدخل الفرشاة واللون في "الطبيعة" التي فرضت علينا، في كل مرة"، من قبل "كبار المراقبين" من السلطات. وفي حالات معينة اهتم سكان بعض البلدات سلبنا متعبة التعبير الشخصي وسارعوا للكشف عن كنونات قلبهم بشعارات على جدران البلدة حتى قبل زيارتنا لها.
70 سنة استغرقنا كي نستدخل جزءًا ملحوظًا من "الحوادث" حولنا. فضاءات جاليري السلام تتيح لنا تخليد فضاءات مادية وافتراضية جرفتها مياه "بلادي" المضغوطة.

رافي مينتس

'بلادي'

مجموعة الأحاسيس التي أشعر بها اليوم عندما يقولون بلاد، يؤكد في الوقت نفسه على المعارضة وعلى التواصل، غير الممكن وغير القابل للتفكيك، بيني وبين بلادي.
الرغبة في نقل المشاعر الشخصية والاجتماعية التي تنبجس داخلنا كلنا.

فكرة انتاج معرض يدمج أعمال الفيديو وصور تتداخل في بعضها، لوحات رافي التجريدية، البسيطة والمركبة الي تثير الذكريات الشخصية والجماعية وما يرافقها من أحاسيس، مع عمل الفيديو خاصتي الذي يقوم بنفس الأمر عن طريق الحركة الدائمة لتصويرات عينية والصوت المركب من طبقات عديدة، تثير هذه الفكرة العواطف المتنوعة التي ترافقنا في حياتنا اليومية، سواء واصلنا حياتنا أم توقفنا للتمعن فيها.

ياعيل ليڤ